

gnificat donum gratuitum, sed prout importat onus seu debitum ex obligatione. *Munus* enim accipitur tribus modis, quorum unus est prout importat dictum onus, ut expresse habetur in l. *Munus tribus modis* 18, ff. *De verb. signif.*

(25. Pretium seu munus Simoniacum dividitur in munus a manu, manus ab obsequio et munus a lingua. *Communis*, textu expresso in cap. *Sunt nonnulli* 24, caus. 1, q. 1, ubi S. Gregorius Papa sic habet: «Aliud est munus ab obsequio, aliud munus a manu, aliud munus a lingua: munus quippe ab obsequio est subjectio indebite impensa, munus a manu pecunia est, munus a lingua favor.»

(26. Per *munus* igitur a manu intelligitur pecunia, cit. c. *Sunt nonnulli*, ibi: «Munus a manu pecunia est;» pro pecunia autem venit omnis res temporalis pretio aestimabilis, sive mobilis, sive immobilis, ut sunt equi, currus, vasa argentea, aurea, dolia vini, jura, census, pensiones, mutatio pecuniae, debiti remissio seu dilatio, aut anticipata solutio debiti nondum finito termino, et hujusmodi. *Communis*, per text. in c. *Totum* 6, caus. 1, q. 3, ibi: «Totum quidquid homines habent in terra, omnia quorum domini sunt, pecunia vocatur, servus, vas, ager, arbor, pecus, quidquid horum est, pecunia dicitur; ideo autem pecunia vocata est, quia antiquitus quod habebant, in pecoribus habebant.»

(27. Per *munus ab obsequio* intelligitur quodcumque ministerium, servitium seu obsequium temporale tacito vel expresso pacto pro re spirituali praestitum vel praestandum, et hoc praesertim pro beneficio, ita nimirum ut beneficium detur et acceptetur in compensationem ejusmodi ministerii, servitii seu obsequii, veluti in mercedem et solutionem ex justitia loco alterius mercedis temporalis solvendae. *Communis*. Argum. cap. *Cum essent* 12, De Simonia, et cit. cap. *Sunt nonnulli*, ibi: «Munus quippe ab obsequio est subjectio indebite impensa.»

(28. Per *munus a lingua* intelligitur omnis laus, commendatio, patrocinium, advocatio, intercessio, et hujusmodi apud alium, v. g. apud episcopum ex pacto convento, tanquam res ex justitia debita in compensationem pro re spirituali v. g. pro beneficio. *Communis*. Arg. cit. cap. *Sunt nonnulli*, ibi: «Munus a lingua favor.»

(29. Ad Simoniam requiritur pactum aliquod expressum, vel tacitum saltem ex una parte inchoatum aut intentum dandi temporale pro spirituali, aut econtra: *Communis*. (30. Non requiritur tamen necessario pactum expressum, sed sufficit pactum tacitum seu implicitum saltem ex una parte inchoatum vel intentum, quo quis temporale dat animo et intentione alterum obligandi, aut movendi ad reciproce dandum spirituale, aut econtra. *Communis* per textus in cap. *Et si quaestiones* 18, et cap. *Tua nos* 34, De Simonia cum similibus. Unde Innocentius XI, die 1 Martii 1679, merito damnavit sequentem

propositionem 43, in ordine: «Dare temporale pro spirituali non est Simonia, quando temporale non datur tanquam pretium, sed duntaxat tanquam motivum conferendi, vel efficiendi spirituale, vel etiam quando temporale sit solum gratuita compensatio pro spirituali, aut econtra.» Et insuper hanc aliam sequentem 46, in ordine: «Et id quoque locum habet, etiamsi temporale sit principale motivum dandi spirituale. Imo etiamsi sit finis ipsius rei spiritualis, sic ut illud pluris aestimetur, quam res spiritualis;» in quibus propositionibus supponitur, quod temporale pro spirituali detur cum aliquo pacto saltem implicito aut interpretativo, ut exponunt Viva, ad ipsas propositiones n. 1; Sporer, loco cit., n. 36, et alii.

(31. Hinc colliges primo, quod pactum, etiamsi solum obliget ex benevolentia, gratitudine ac fidelitate, et non ex justitia, adhuc continet Simoniam; superaddit enim novum gravamen pretio aestimabile, quia qui pactum hujusmodi non servat, esto alia via obligationi gratitudinis satisfaciatur, notatur saltem ut infidelis; tum quia gratitudo non obligat ad aliquid determinate praestandum, sicuti obligat pactum illud praevium, adeoque, etc. Unde Simoniacae sunt omnia hujusmodi pacta expresse vel tacite facta, verb. gr.: «Si mihi contuleris beneficium, obligo me ex gratitudine ad tibi praestandum famulatum sine ulla mercede.» Item: «Si mihi conferes beneficium, dabo tibi vas argenteum, non tanquam pretium, sed veluti motivum compensationis.» Item: «Si des mihi liberaliter vestem, dabo tibi liberaliter beneficium.» Et sic de aliis similibus, in quibus omnibus committitur Simonia, quia quamvis dicatur signate id fieri ex gratitudine, ex liberalitate, in compensationem, et hujusmodi, exercitate tamen admittitur nova obligatio distincta a debito gratitudinis, liberalitatis et compensationis, sicque revera non est gratitudo, liberalitas seu compensatio, sed pretium saltem aequivalenter et consequenter adest in his vera Simonia. Sic jam *Communis* post damnationem duarum altarum propositionum, unde non sunt amplius attendendi doctores, qui contrarium antea scripserant.

(32. Colliges secundo, quod qui dat aliquid temporale, tanquam motivum alicujus spiritualis sibi reciproce dandi, verb. gr. ut alter moveatur ad conferendum sibi beneficium, committit Simoniam, quam etiam committit recipiens tale temporale, si per hoc motus illi conferat beneficium, quamvis nullum aliud pactum, ne implicitum quidem, interveniat. Sic tenent jam passim doctores cum Carden., dissertat. 27, cap. 2, ad dictas propositiones damnat.; Viva, *ibid*; Reiffenstuel, loco cit., a n. 77; La Croix, lib. III, part. I, n. 73, et clare patet ex citatis propositionibus damnatis, et insuper ex cap. *Tua nos* 33, De Simonia, ibi: «Si tamen is, qui talem donationem facit, ea intentione ducatur, ut per tempo-

ralia bona, quae offert, spiritualia valeat adipisci, et clerici, qui eum in fratrem admittunt, non essent eum, nisi commoda temporalia perciperent, admissuri, sine dubio, tam ille, quam illi apud districtum judicem (qui est scrutator cordium, et cognitor secretorum: *Dan. XIII*, 42) culpabiles judicantur.» Et concordat capit. *Et si quaestione* 18, De Simonia, ibi: «Quod autem scriptum est: *Beatus qui excutit manus suas ab omnimunere* (Isa. XXXIII, 15), de illis donis dictum est, quae accipientis animum allicere et pervertere solent.» Et ratio est clara, quia dans taliter temporale, proxime parat sibi viam ad beneficium; et ob id motus conferens illi beneficium, dat spirituale pro temporali, quod vere est Simoniacum.

(33. Colliges tertio, quod non sit Simonia dare seu praestare temporale sub spe consequendi spirituale, si spirituale non principaliter et primario, sed solum secundario, et minus principaliter intendatur; secus autem si spirituale intendatur principaliter et primario; unde clericus, si suum famulatum praestet episcopo intendens ob id principaliter et primario consecutionem beneficii, est Simoniacus; secus autem si principaliter et primario intendat gratiam praelati, seu cognitionem suae habilitatis apud ipsum, et inde secundario speret consequi beneficium; sic expresse Glossa communiter recepta in cap. *Cum essent* 12, De Simonia, verb. *Promiserat*, ibi: «Potest ergo licite quilibet servare episcopo, vel alii spe futurae remunerationis, nec committitur Simonia in tali spe, cum sine omni pactione vel conditione serviat. Dummodo principaliter hac intentione non serviat.» Et sic tenent abbas, in cit. cap. *Cum essent*, n. 4; Barbosa, *ib.*, n. 4; Silvester, verb. *Simoniam*, quaest. 16, dist. 4; Navarrus, in *Manual.*, cap. 23, n. 102; Suarez, *De relig.*, lib. IV, cap. 45, n. 4, ubi dicit hanc esse sententiam oronum; Pirrhing, lib. I *Decret.*, tit. 3, n. 86; Reiffenstuel, *ibid.*, n. 83 et seq., ubi dicit, esse in re communissimam theologorum et canonistarum, per textus in cit. cap. *Tua nos* 34, De Simonia; ubi postquam Summus Pontifex Innoc. III, de clerico, qui bona sua offerens Ecclesiae rogavit, et speravit recipi in canonicum, ita respondit: «Si pure ac sine pacto, vel conditione qualibet rogans humiliter, in canonicum admittatur, et bona sua sibi retinere liceat pro praebenda, et clerici ejusdem Ecclesiae pure consentiant, hujusmodi receptio fieri poterit absque scrupulo Simoniacae pravitate;» statim subjungit: «Si tamen, qui talem donationem facit ea intentione ducatur, ut per temporalia dona, quae offert, spiritualia valeat adipisci, et clerici, qui eum in fratrem admittunt, non essent eum, nisi commoda temporalia perciperent, admissuri; sine dubio tam ille, quam isti apud districtum judicem (qui scrutator est cordium, et cognitor secretorum) culpabiles judicantur.» Quid clarius?

(34. Colliges quarto, quod dare ex gratitudine temporale pro spirituali jam accepto,

vel econtra, sit Simonia, si fiat vi pacti, aut contractus taciti, vel expressi ante collationem rei spiritualis jam facti; secus autem si ex mera gratitudine sine ullo praecedenti pacto id fiat. Sic fere communis doctorum. Et quidem quoad primam partem clare patet ex propositionibus damnatis ab Innocentio XI, et relatis sub n. 30. Et quoad secundam partem clare habetur ex cap. *Quidquid* 101, caus. 1, quaest. 1, ibi: «Nisi voluntarie oblata,» cap. *Dilectus* 30, De Simonia, ibi: «Illud tamen gratanter recipi poterit, quod fuerit sine taxatione oblatum,» cap. *Et si quaestione* 18, eod. cum similibus; et id patet ex communi recepta praxi et universali consuetudine, qua, ut observat Navarrus, *Manual.*, cap. 23, n. 106, fere omnes ecclesiarum praelati, jurium peritissimi, et conscientia timoratissimi beneficia ecclesiastica conferunt iis, qui de se vel ecclesia per dona et obsequia temporalia sunt benemeriti, ut sic obligationi *antidorali*, seu *gratitudinis*, qua illi sunt obligati, rependendo spirituale pro temporali satisfaciatur. Item ubique terrarum viget praxis, et consuetudo, quod piissimi doctissimique viri post acceptum jam spirituale, ver. gr. beneficium ecclesiasticum ad satisfaciendum obligationi *antidorali*, seu *gratitudinis* sine ullo scrupulo offerant temporalia dona suis benefactoribus, istique ex gratitudine sine ullo praevio pacto tacito vel expresso, data recipiant. Quin imo, sacra approbante et commendante Scriptura, omnes fideles obligationi *antidorali*, seu *gratitudinis*, qua aliis ob accepta beneficia temporalia astringuntur, satisfacere conantur per spiritualia, fundendo videlicet preces, offerendo sacrificia, et hujusmodi pro dictis suis benefactoribus. Et sic alii propter beneficia spiritualia a religiosis v. gr. accepta, ex gratitudine temporalia reddunt, et subministrant, id expresse approbante Paulo apostolo, *I ad Corinth.*, IX, 1, ibi: *Si nos vobis spiritualia seminavimus, magnum est si nos carnalia vestra metamus?*

(35. Dantur tamen multa spiritualia, ob quae, quamvis jam recepta, non licet etiam mere gratis oblata acceptare ob specialem juris prohibitionem, ut patet de examinatio-ribus synodalibus, qui nec ante, nec post concursum possunt aliquid etiam sponte et gratuito oblatum a concurrentibus pro parochis acceptare, id expresse prohibente concilio *Tridentino*, sess. XXIV, *De reformat.*, cap. 18. Item pro collatione ordinum, nec etiam gratis oblata recipi possunt, id expresse vetante eod. concil. *Trid.*, sess. XXI, *De reformat.*, cap. 1. Item neque ante, nec post possunt etiam gratis oblata recipi pro recognitione aut expeditione indulgentiarum, reliquiarum, et hujusmodi, de quibus in suis propriis locis.

(36. Colliges quinto, quod Simoniam committit, qui temporale promittit, dat vel praestat alteri, v. g. ministro, vel familiari, aut amico episcopi, seu praesentatoris, vel patroni beneficii, hac sola, seu principali intentione, seu hoc primario, vel solo motivo,

ut apud episcopum, seu præsentatorem, vel patronum intercedat, roget, vel ipsum efficaciter commendat in ordine ad obtinendum ipsum beneficium ecclesiasticum. Talis enim per temporale parat sibi viam ad acquirendum spirituale, et revera illud temporale pro isto spirituali promittit, dat seu præstat. Sic Barbosa, in cap. *Nemo*, n. 4, De Simonia; Silvester, verb. *Simoniam*, quæst. 6; Layman, *De Simonia*, § 6, n. 65; Navarr., *Manual.*, cap. 33; Bonacina, *De Simonia*, quæst. 1, § 1, n. 14; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 122 et seq. cum communi, et certa aliorum, arg. cap. *Præsentium* 3, caus. 1, quæst. 5, ubi tanquam Simoniacæ reputatur promotio ad sacerdotium obtenta per pecuniam, non episcopo, sed cuidam principali ejus, id est alicui familiari vel principali ministro illius datam, et cap. *Statuimus* 107, caus. 1, quæst. 1, ubi Nicolaus Papa tres enumerat species Simoniacæ, quarum unam esse asserit, quando *Simoniaci Simoniacæ non Simoniacis ordinantur*; id est quando ordinandi pecuniam, seu aliud temporale promittunt, dant seu præstant non episcopo, sed alicui ejus familiari et amico, hæc primaria vel sola intentio, ut ipsis ab episcopo hujus ignaro promotionem ad ordines impetrent seu obtineant.

(37. Colliges sexto, quod Simoniam committat, qui certat et spondet cum episcopo seu collatore beneficii pro mille aureis, quod ipse beneficium non sibi, sed alteri sit collaturus. *Communis*. Et ratio clara est, quia illa astutia intendit movere episcopum seu collatorem ad sibi conferendum beneficium, cum æquivalenter faciat, ut ipse pro illa pecunia acquirenda sibi beneficium conferat lucrando mille aureos ex illa sponsione, quæ est revera palliata Simonia, cum sic non sit sponsio, sed emptio.

(38. Colliges septimo, quod conferens beneficium pecunia interveniente, si arbitrium vendat, ipsum beneficium vendit Simoniacæ. In tali enim casu Simoniacæ pretium accipit, et quamvis ore tenus dicat, se vendere suum arbitrium, revera tamen beneficium vendit et peccat tum contra religionem, tum contra justitiam; colligitur aperte ex sequenti propositione 22, in ordine inter merito damnatas ab Alexandro VII, die 7 Septemb. 1663, ibi: « Non est contra justitiam beneficia ecclesiastica non conferre gratis, quia collator conferens illa beneficia ecclesiastica interveniente pecunia, non exigit illa pro collatione beneficii, sed veluti pro emolumento temporali, quod sibi conferre non tenebatur. » Viva ad d. *Propositionem*, n. 5; Suarez, lib. III, *De Simonia*, cap. 39, et alii.

(39. Colliges octavo, quod non sit Simonia conferre alicui beneficium ecclesiasticum, seu aliud spirituale intuitu consanguinitatis, affinitatis seu amicitiae. Sic S. Thom., 2 2, quæst. 100, art. 6 ad 2; Navarrus, *Manual.*, cap. 23, num. 107; Azorius, part. III, lib. XII, cap. 2; Pirrhing, lib. V, *Decr.*, tit. 3, num. 139; Reiffenstuel, *ibid.*, num. 132, et alii passim. Quamvis enim talis

collator aliunde peccet, si intuitu consanguinitatis, affinitatis seu amicitiae conferat beneficia, seu alia spiritualia indignis, vel minus dignis, dignioribus neglectis, Simoniam tamen ob id non incurrit, cum nullum interveniat pactum, nec detur aliquid temporale pro spirituali; tum quia, si id esset Simonia, esset etiam Simonia fundere preces, offerre sacrificia pro aliquo, intuitu consanguinitatis, affinitatis seu amicitiae, quod non est dicendum.

* « At Simonia est si conferas vel procures beneficium consanguineo aut affini, ut inde honoratior vel potentior, vel opulentior fias, aut tua familia. Item si beneficium procures extraneo, ut consulat tuis consanguineis, aut affinibus. Nam tunc datur spirituale intuitu commodi temporalis percipiendi. Ita S. Thomas, in 4, dist. 25, quæst. 3 ad 7, ubi ait: « Qui dat ratione consanguinitatis præbendam, si intendit aliquid bonum in seipsum redundans sic, quod magnificetur per hoc, et nobilitetur domus sua; vel quod ipse in consanguineis sit fortior, et sic ipse aliquid accipere sperat, pro quo spiritualia dat, Simoniam committit. » Antoine, in tract. *De virtute religionis*, cap. 5, art. 3, in resp. ad quæst. 14*.

(40. Colliges nono, quod non sit Simonia conferre beneficium, seu aliud spirituale propter preces armatas, seu gravem metum incussum; dummodo tamen nullum interveniat pactum. Suarez, lib. IV *De Simonia*, cap. 37, num. 10; Lessius, lib. II, cap. 53, num. 119; Reiffenstuel, *loc. cit.*, num. 66; La Croix, *loc. cit.*, num. 84; Pirrhing, *loc. cit.*, n. 141, testans de communi; et ratio est, quia cum ibi nullum interveniat pactum, talis collatio beneficii non fit tanquam pretium cum quo cessatio injuriæ seu metus incussi commutetur, sed solum tanquam medium spirituale offertur gratis ad tollendam injustam vexationem temporalem; secus autem esset dicendum, si collatio beneficii fieret cum pacto et conditione, quod alter in futurum nullum damnum inferret collatori, sed potius eum defenderet, quia tunc ratione talis pacti et novæ obligationis alteri impositæ in commodum ipsius collatoris esset Simonia, quia talis obligatio est pretio æstimabilis, adeoque, etc.

(41. Colliges decimo, quod non sit Simonia, si quis dat pecuniam infideli, ut recipiat baptismum, hæretico seu peccatori, ut convertatur, juveni, ut fiat clericus, dotem puellæ, ut fiat monialis, et hujusmodi. *Communis*. Et ratio est, quia in dietis casibus nullus intervenit contractus onerosus, sed solum gratuita promissio seu donatio, quamvis sub conditione et justissimo fine, quæ conditio, seu finis cedit non in commodum dantis, sed solum in spirituales utilitates recipientis, ut de se patet.

(42. Alia ad rem. *Vide* verb. BENEFICIA, verb. JUSPATRONATUS, verb. RESIGNATIO BENEFICIORUM, et signanter verb. ELECTIO, art. 3, num. 26, ubi datur per extensum constitutio Innocentii XII, de illicitis capitulationibus, et aliis multis ad rem.

(43. * Commendæ, prioratus atque præceptorie ordinis Hierosolymitani a canonicis quidem tanquam beneficia habentur, in quibus si intercedant preces, pactiones et munera, Simonia committitur; id tamen negant communi consensu theologi, animadvertentes, non esse illis adnexum spiritualis ministerii exercitium, neque necessario conferri clericis; quæ duo exigunt beneficia, quanquam negari non potest, gravem abusum ea in re intercedere, quem tollere admissus est Clem. XI, in suo Brevi ad magnum magistrum ejusdem ordinis, in quo etiam declarat: collationes hæc nullas et irritas esse, et fore. *De synod. diæces.*, lib. XII, cap. 5, § 13, nov. edit.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

44. Mercari ecclesiam vel officium sacrum per ordinationem conferendum, esse idem flagitium censuerunt Patres, quod Simon Magus commisit Act. VIII, relatum vers. 9 seqq.; c. 1, q. 1. (45. Hoc cum omnium confessione constaret, illud inter gravissima scelera referendum, et primo quasi loco collocandum esse rati sunt, illa ut Gratianus et D. Raymundus de Pennafort primum locum inter ecclesiastica delicta dederint.

(46. Conceptus vero Simoniacæ tam prolixum pedetentim ambitum accepit, ut quæ definitio ei conveniat, et facinus idem, quod Simon commisit, exprimat, non constet evidenter. Ex mente D. Thomæ defini a plebisque solet: « Determinata voluntas ad emenda et vendenda spiritualia, usque adnexa. »

(47. Simonia in duas commode species dividi potest, primariam et secundariam. Illa ambitum ecclesiasticum, hæc vero reliquas species quæ potissimum circa sacræ actiones occupantur, complectitur.

(48. Non conveniunt vero omnes circa ea, quæ referenda sunt ad Simoniam secundariam.

(49. Fata hujus criminis historice optime illustravit, et insigni rerum copia exornavit Thomassinus, part. III, vet. et nov. *Eccl. Disciplin.*, lib. cap. 49 et seq. Feliciori vero conatu fata hujus criminis, tum latissimum ejus ambitum explicuit, tradiditque Perischius, in tract. *De Simonia*; succinctior est Hannius, *De crimin. ambit. eccles. seu Simonia*.

ARTICULUS II.

Quoad ea quæ concernunt Simonias, quæ committuntur in electione, præsentatione, permutatione et resignatione beneficiorum, in ingressu et receptione ad religionem, et in administratione sacramentorum et sacramentalium, et præstatione functionum et actuum spiritualium.

SUMMARIUM.

1. Electio evadit Simoniacæ, et consequenter nulla, cum pro consequenda aliqua prælatura seu dignitate datur, seu præstatur aliquod temporale munus, vel a manu, vel a lingua, vel ab obsequio. — 2. Et talis electio de jure est nulla etiam ante iudicis sententiam. — 3. Talis electio est nulla;

etiamsi Simonia sit occulta. — 4. Imo est nulla electio, etiamsi electus penitus ignoret Simoniam commissam ab aliis in procurandis votis ad sui electionem, nisi in hujus præjudicium fraudulenter fiat ab aliquo inimico. — 5. Hinc Simoniacæ electus tenetur in conscientia sub peccato mortali renuntiare episcopatum, prioratum, rectoratum, guardianatum, definitorium, provincialatum, generalatum; nec absolvi potest, prius quam renuntiet. Et hoc etiamsi Simonia sit occulta, sive commissa sit ab eodem, qui dignitatem obtinuit, sive ab aliis ipso quoque nesciente. — 6. Assignantur variæ electiones Simoniacæ, et nullæ propter illicitas pactiones electorum. — 7. Patroni a præsentatis nihil possunt exigere temporale, nisi quod in ipsa fundatione constat fuisse impositum. — 8. Præsentatio est Simoniacæ, quando aliquid datur vel promittitur pro habendis vocibus, seu præsentationibus patronorum. — 9. Quamvis id fiat etiam ipso præsentato ignorante. — 10. Resignatio beneficii cum reservatione regressus, ingressus vel accessus, non potest fieri in manibus ordinarii Papa inferioris. Et quid sit regressus, ingressus vel accessus? — 11. Resignatio beneficii facta cum pacto, ut resignatarius solvat expensas factas olim a resignante in assuetudine illius beneficii est Simoniacæ, unde non potest fieri in manibus ordinarii Papa inferioris. — 12. Resignatio facta cum pacto, ut resignatarius solvat omnes expensas factas in admissione resignationis, atque in expeditione bullarum ab utraque parte ceteroquin faciendas, est Simoniacæ, nec potest admitti ab ordinario Papa inferiore. — 13. Potest tamen fieri talis conventio, et pactio cum facultate et approbatione Summi Pontificis. — 14. Resignatio beneficii facta cum certa confidentia seu pacto inito, ut resignatarius postea illud suo tempore cedat certo suo consanguineo, vel affini, aut amico, est omnino illicita, nulla, et Simoniacæ Simonia confidentiali. — 15. Pro voto habendo promittere officium, seu beneficium ecclesiasticum, est Simonia, et multo magis si fiat reciproce talis promissio, aut pactum. — 16. Simonia est dare temporale, ne eligatur dignus. — 17. Non est autem Simonia dare temporale, ne eligatur indignus aut minus dignus. — 18. Nisi tamen detur temporale, ut loco indigni aliquis certus eligatur. — 19. Dare temporale pro confirmatione obtinenda, seu ne impugnetur electio ab aliquo, qui justam impugnandi, seu contradicendi causam habet, est Simonia. — 20. Dare vel accipere temporale pro ingressu et receptione ad religionem est Simonia. — 21. Alia dicta et conclusa ad rem, *remissive*. — 22. Si monasterium reperiretur inops, mediis vel redditibus non sufficienter fundatum, licite consequenter absque Simonia peti et accipi possent temporalia ab ingredientibus illud; non quidem pro ipso ingressu, seu pro ipsa admissione ad religionem vel professionem, sed pro honesta sustentatione. — 23. Hodie autem circa id contrarium est sentiendum. — 24. An sit Simonia, si gratis dentur aliqua munera superioribus, vel aliis, ut facilius impetretur ingressus in religionem? — 25. Pro administratione sacramentorum vel sacramentalium, et pro functionibus ecclesiasticis ex pacto tacito, vel expresso dari, seu accipi quid temporale per modum pretii, est Simonia juris divini. — 26. Non est autem Simonia pro administratione sacramentorum, vel sacramentalium, seu pro functionibus ecclesiasticis, dare et accipere temporale per modum stipendii ad honestam sustentationem ministrorum ordinati. — 27. Clerici ecclesiæ ministri habentes ad sui honestam, et congruam sustentationem sufficientes ecclesiasticos redditus ipsis pro suis ministeriis assignatos Simoniam committunt, si pro functionibus ecclesiasticis, ad quas ex officio tenentur, temporalia etiam per modum stipendii exigant, quando illa nec jus, nec publica auctoritas, nec consuetudo per-